

er ikke Den, Verden anseer Dig for — Du er kun en listig Forbryder, der har forlaaet at stulle Mefarbighedens aarvaagne Die!" — Da grebes Hermann af Forsværelse; bleg og forvirret stirrede han paa Dommeren med et Blik, der vidnede om Hyst til at gennemtrænge dennes Bryst for at læse i hans Hjerte.

"Gud i Himmelen!" udbød han med dirrende Stemme, "hvorfra kender De disse Udtryk?"

Dommeren, der vilde benytte sig af hans Overræffelse og endnu forøge den, pegede paa Væffen og svarede: "Af denne Væffes Indhold."

Som en Tiger styrter paa sit Bytte, faaledes styrkede Hermann sig over Væffen, rev Laaget op og — tumlede med det Udraab: "Gud! Kniven!" et Skridt tilbage. Derpaa stirrede han atter paa Dommeren og udbød: "Hvad veed De?"

"Alt, Glenbige!" torbuede denne; "Alt. Jeg veed, at Du har myrdet din Belgjører." Han troede nu at have bekræftet den frække Forbryders Haardnakkehed og trængte derfor ind paa ham med al den Overlegenhed, som Hermanns nylig udsulte Udsærd og hans virksomme Udbrud gav ham; han lod nu den gamle Huusholderiske træde ind, lod hende i Hermanns Mærverelse gjentage, hvad han nylig havde beediget, tog Kniven ud af Væffen, viste Hermann, at den endnu var blodig og brøede ham i Dret: "Dette er din Faders, din Belgjørers Blod!"

Hermann var, efter den Forvirring, hvori Synet af den blodige Kniv havde bragt ham, sunket sammen og syntes, med begge Hænder for Ansigtet, at være et Nos for de mest marterende Kvæler. Paa Dommerens Befaling blottede han sit Ansigt og — viste nu en Mine, hvori rolig Fatning var tydelig at læse.

Dette uventede Syn standsede paa engang Dommeren midt i hans Tales Strom. Rind af Forbanelse stivrede han paa dette Menneske, hvent han havde ventet at see for sine Fødder, tryglende om Naade, og som nu med Ustyldighedens Mine besvarede hans lynende Blik. Men hans Forbanelse forvandlede sig lidt efter lidt til Forbitrelse. "Frække Uslung!" udbød han, "vover Du endnu at nære Haab om at stulle mig ved din bjævelske Forsikelse? Tilstaa uforsvøvet din Misgjerning, eller belav Dig paa Pinekanten!"

Hermann forblev taus.

"Svar!" tiltraadte Dommeren ham.

"Jeg har ingen Misgjerning begaaet," svarede han med dæmpet Stemme.

Uden at spille et Ord mere lod Dommeren ham føre bort og gav Befaling til pinligt Forhør.

Man skred strax til Udprøffelsen af denne Befaling og Hermann blev ført til det for slige Forhør bestemte Locale. Synet af de der opstillede Marterinstrumenter, Mefarbighedens skamte Saandblangere og deres usyggelige Svølen gjorde et stærkt Indtryk paa det unge Menneske; Blodet var veget fra hans Kinder og hans Læber dirrede; hvergang Vøddelen med seendragtig Pigeudsigthed prøvede en Strue eller lagde et af sine frygtelige Atributer tilrette, gennemisnede en Øyten ham; hans Knæ vaskede og syntes ikke længere at kunne bære hans Legems Vægt. Dog med Et rettede han sig i Beiret, hans Ansigt antog et Udtryk af Bestemtbed; det var tydeligt at see, at han havde fattet en Beslutning, og da Vøddelen i dette Dieblis nærmede sig, gif han ham modigt imøde.

Dog, det er ikke Fortællerens Hensigt at følge Autors Skildring af en Rettergangsaade, der var en Skjendjel for den Tid, som bragte den i Anvendelse, og nu, Gud see Lov! forlængst er affkaffet. Skun Forhørets Udbytte ville vi holde os til, det Dvrigte vedkommer ikke vor Fortælling.

Hermann havde med mageløs Standhaftighed udholdt den første Grad af de ham bestemte Pinfler, og var stadigt vedblevet at benegte at have begaaet den Brøde, som han blev beskyldt for; men da nu den tilstedeværende Læge erklærede, at man uden Skade for den Anklagedes Sundhed kunde underkaste ham den anden og strengere Grad, da forjagede Modet ham; han udbad sig Betankningstid, og efter nogle Dieblisses vedblom indre Kamp erklærede han sig villig til at bekjende.

Han tilstod nu, at han var Selmings Morder, at han havde frastjaalet ham de ved Undersøgelsen fundne Penge og at han var flygtet, for at undgaae Straffen for disse Forbrydelser. Da han havde afgivet denne Tilstaaelse, erklærede han, at han sølte sig meget affræstet ved de udstandne Lidelser, og bad om, at maatte forstaaes for længere Forhør denne Gang. Dommeren opfyldte denne Bøn og lod ham føre tilbage til Fængslet.

Næste Morgen indfandt Dommeren sig meget tidligt, begerlig efter at erfare de nærmere Omstændigheder ved og Bevæggrundene til den affvelige Gjerning. Han sendte derfor en Betjent til Fængslet for at hente Hermann; men man tænkte sig hans Forbanelse, da denne kom tilbage med den Besset, at Fængslet var tomt og Fangen forsvundet.

Hermanns Fængsel var i tredje Etage i den solide Naadshuebygning; tykke Mure omgave det, en stærk jernbeslagen Dør lukkede for det og det havde kun eet med Jernstænger forsynet Vindue, der vendte ud til Gaden. Ved at undersøge Fængslet fandt man, at een af Vinduetts Jernstænger var

overfløet og ved een af de andre var fastgjort et Næb, som Fangen havde betjent sig af til at fire sig ned paa Gaden.

Fængslen var altsaa virkelig sluppet ud af Været. Hvorledes han havde været istand til at forsikke sig det til Udvigelsen fornødne Værktøi var usikkert, da han ved sin Paagribelse var blevet usie visiteret og senere ikke havde haft Leilighed til at komme i Berørelse med noget Menneske.

Der var nu ikke Andet at gjøre end at bestræbe sig for atter at faae fat paa den Undvegie, der ved den Forslagenhed, han ved Udvigelsen havde lagt for Dagen, endmere karakteriserede sig som et høist farligt Menneske. Man anvendte derfor alle de Midler, man ved slige Leiligheder pleiede at ty til; man sendte Sulfbreve i alle Retninger, rantsagede Byen og dens Omegn og udsendte om Natten Patroniller paa alle Veie. Byens Beboere, der ikke troede at turde jove roligt, saalange en saa fræk og dristig Forbryder var paa fri Fod, understøttede af bedste Gode Lovligheden, dog Alt forgyvedes. Snart paastodess vel, at han var seet her, snart der; men naar man foranstaltede Undersøgelser, viste det sig steds, at man var paa feil Spor; Hermann var aldeles forsvundet.

Hjorten Dage vare allerede forløbene og Lovligheden begyndte at opgive den unyttige Efterforskelse; da indløb der en Dag et Brev fra en fjern Søhavn, horti berettedes, at et ungt Menneske, velsortnyet med Penge, var blevet anholdt, fordi han ved at tilbyde en meget høi Betaling havde forøgt at formaae en til England afgaaende Skipper til at tage sig med uden Pas, og at dette unge Menneske i det Forhør, der var optaget over ham, havde vedgaaet, at han var den fra Fængslet undvøgne Hermann.

Stor var Glæden, som denne Efterretning opvækkede, saavel hos Lovligheden som hos Byens Beboere. Han blev strax hentet, og for at sikre sig, at han ikke oftere skulde spille et saadant Buds, blev han belagt med Haand- og Halsjern og lænket til Væggen.

Det syntes imidlertid, som om det mislykkede Flugtforsøg, i Forening med de Forholdsregler, man efter hans Paagrøelse havde taget for at sikre sig hans Tilstedeværelse havde betaget ham alt Haab; thi fra det Dieblis, da han atter besandt sig i Lovligheds Vold, vandrede han sig ikke mere for at svare paa de ham forelagte Spørgsmaal, og skjøndt man vel kunde have Grund til at tvivle om Sandheden af hans Udsagn, vare dog de, der angik selve Forbrydelsen, saa tilfredsstillende, at man ikke meente at burde trække Sagen længere ud for at opnaae andre Erklæringer, der maaffee vare ligejaa upaalidelige som de allerede afgivne. Man skred derfor til Dommen, der, overensstemmende med Tidens barbariske Skikke, lod paa levende Madsbrænding. Denne grusomme Straf blev dog af Landstyreten formlidat til Halsbrygning med Sværd.

Høilig hørte Hermann den affagte Dom, og da man spurgte ham, om han ikke havde et eller andet Duffe, bad han om, at Hevrettesen ikke maatte blive udiat for længe.

Det var en deilig Sommerdag, da man om Morgenen klokken 7 aabnede Hermanns Fængsel for at føre ham til Døden. Det unge Menneskes Ansigt var blegt, men uden Spor af Frygt eller Fortvølelse. Udenfor Fængslet havde en stor Følleskyne samlet sig, for at see dette frygtelige Menneske, der nu skulde gjøre sin sidste Vandring i dette Liv.

Da Hermann traadte ud af Fængslet og kastede et Blik paa Mængden foer en blusfende Rodme over hans blege Kinder; han standsede et Dieblis og bevægede Læberne, som om han vilde tale; men pludseligt, som greben af en anden Tanke, slog han Linene til Jorden og tiltraadte taust sin tunge Vandring. Omringet paa alle Sider af den usyggerige Sværm fortsatte han saaledes sin Gang igjennem Byens Gader; først da han kom udenfor Byen, lodte han atter sit Blik.

Det deilige Solstik, Markens venlige Grønnen og Lærkens Sang i den blaee Morgenluft syntes at tale til hans Hjerte. Han vendte sig til den Geistlige, der ledsagede ham, og sagde, medens en Laare trillede over hans Kinder: "Det er sørgeligt at forlade den skjonne Jord i saa ung en Alder." Den Geistlige jagde ham nogle trostende Ord og han gif taust videre. Nogle Skridt længere frem fik han Die paa Skafottet. Ved dette Syn foer en Øyten igjennem ham; dog hurtigt søgte han at overvinde denne Svagthed og stirrede nu med usvævndt Blik paa Maalet for sin Vandring. Ankommen dertil steg han modigt op ad Trappen, nærmede sig derpaa Rakørket, lagde den ene Haand paa Bryslet, hævdede den anden høit i Beiret og raabte med høi Røst: "Jeg er ustyldig; jeg er ingen Morder; saajandt jeg osuffer at blive falsk hysjet!" Derpaa vendte han sig til den Geistlige, tog arbejdsigt og høitlydende Nistet med ham og fattede sig paa den for ham bestemte Stol.

Hermanns modige og dog beskedne Opførsel, den Sandhed, der laa i hans Tone, gjorde et stærkt Indtryk paa Mængden. Man syntes ikke at kunne troe, at et Menneske kunde være saa forhardet, i sit sidste Dieblis, til ingen Notte at ville betyngne sin Samvittighed med en Løgn, en Gudsbespottelse. En lydlig Munken blandt Mængden lagde det Indtryk for Dagen, som den Domfældtes Ord og Udsærd havde fremkaldt; dog, det var nu for sidste.

Allerede stod Vøddelen med løst Sværd bag Stolen, hvorefter Hermann sad. Af den utallige Mængde Tilskuere var der kun faa, der i dette Dieblis vovede at drage Naade; Stilheden var saa stor, at Enhver vilde kunne høre hvert sit eget Hjertes Banken. Da lod pludseligt langt borte et "Høldt!" og tusinde Stemmer gjentog med deres Lingers hele Kraft: "Høldt! Høldt!"

Et Dieblis forventningsfulde Tausshed fulgte paa dette Udraab. Vøddelen havde sønket det løstede Sværd og saae med isprøgende Mine paa den tilstedeværende Dommer. Da trængte igjennem den forbandede Mængde et underligt Væsen med fordreiede Ansigtstræk, stirrende Line, strittende Haar, uden Hat, uden Kjøle, uden Sloe og gjentog uopforligt med hæs og forpustet Stemme: "Høldt!" Ferskerdet gjorde Mængden Plads for ham. Som en Rafende styrkede han hen til Skafottet og op ad Trappen, kastede sig for Dommerens Fødder, raabte: "jeg er Morderen!" og laant derpaa bevidstløst om.

Det vilde være forgjæves at forsøge paa en Skildring af de Gelelser og Tanker, der i dette Dieblis opvulste Hermann, om hans Ustyldighed haaber jeg Læseren — trods Skinnet, der var imod ham, ja, trods hans egen ved Pinekanten af-tonnue Tilstaaelse — ikke har tvøvet.

Saa vel han, som den Seloanlagede bleve nu forte tilbage til Naadshuset. Den Sidste, der endnu befandt sig i bevidstløs Tilstand, havde man gjensendt som Selmings Bert. Denne Mand, der kaldte sig Heinrich Dorff, var for ikke længe siden kommet til Byen, havde kjøbt det Sted, hvori Selmings boede og benyttede den til Stedet hørende Net til Vertshushold. I den senere Tid havde han været syg og i de sidste Dage sengeliggende.

Saa snart han var kommet til sig selv igjen, blev han taget i Forhør. Her forsøgte han vel i Hensynet at benegte den Brøde, han selv havde fremfildt sig for at tilstaae og erklærede, at det kun var feberphantasier, der havde bragt ham til i et ubevogtet Dieblis at forlade sin Seng for at ile ud af Byen til Retterstedet og der erklære sig for Selmings Morder; men efter flere Forhør, hvori han indvilligede sig i Modsigelser, bragte Dommeren ham til at tilstaae sin Misgjerning, tilligemed alle de vedkommende Omstændigheder.

En Følge af dette Forhør og de derved indhentede Oplysninger var, at Dommeren strax lod Hermann hente, omfavne ham og udbød med rørt Stemme: "Vedle unge Mand! jeg kender Dig nu, og skjøndt jeg endnu ikke tilfulde indseer Grunden til din skjonne Opførelse, saa aner det mig, at kun Omjerg for din morderede Belgjørers Navn har bevøget Dig dertil; jeg er nemlig nu underrettet om Selmings Forhold til en vis Ditlew."

Saa snart Dommeren nævtede dette Navn, foer Hermann jofværdet tilbage. "Gud!" udbød han, "saa har al min Kamp dog været forgjæves! Saa skal den Hemmelighed, jeg vilde offre Livet for at bevare, dog blive bekjendt!"

"Nei, min Ven!" afbrød Dommeren ham, "vær Du rolig! Ingen uden jeg kender den endnu, og jeg sværger Dig, ved Alt, hvad Helligt er, Ingen skal erfare den af mig. Men," vedblev han, "sæt mig nu ogsaa istand til at erkjende hele Omfanget af din skjonne Handling; betro Dig ganske til mig."

Hermann forblev nogen Tid taus og syntes at grunde. "Ja," udbød han omsider, "da De kender Noget, er det nødvendigt, De maa kende Alt, for at De ikke skal sælde en uretlig Dom over den Mand, jeg skylder Alt. Jeg stoler paa Deres Løfte og vil meddele Dem den Hemmelighed, som Døden ikke kunde bringe mig til at forraade; men," vedblev han, "for at kunne dette er det nødvendigt, at jeg forinden afsletter nogle Papirer, jeg har opbevaret i et hemmeligt Øjemme i mit Øjem."

Dommeren erklærede ham, at det nu ganske stod til ham selv at gaae, hvorhen han vilde, da han fra dette Dieblis af var aldeles fri. Hermann gif da bort, vendte kort efter tilbage og begyndte paa Dommerens Opfordring sin Beretning saaledes:

"I de Aar, jeg har været i min Belgjørers Huus, er det nogle Gange hædet, at han har foretaget Reiser, der i to til tre Dage have fjernet ham fra Hjemmet. Om Grunden til disse Reiser talte Selming aldrig, og da jeg mærkede, han ikke vilde betro mig den, spurgte jeg heller ikke derom. Ligeledes var han taus med Henhu til Alt, hvad der angik hans tidligere Liv, og da jeg engang bad ham meddele mig Noget herom, henviste han mig til Fremtiden og lovede da at ville opfylde mit Duffe. Denne Tilbageholdenhed var mig saameget mere paafaldende, som Selming ellers betroede mig Alt. Ikke bestøimdre ventede jeg taalmodigt paa, hvad Liden vilde bringe og søgte aldrig at undersøge, hvad han ikke ønskede at betro mig.

Dagen for den affvelige Gjerning, der for sidste bevæde mig min Belgjører, og naar havde bragt mig Døden for Vøddelens Haand, vilde Selming atter foretage en Reise. Han lod mig bestille Postbefordring, som skulde være rede næste Morgen ganske tidligt; men om Eftermiddagen var han saa uheldig, ved et Fald paa Gaden at beskadige sin høie Arm. Skaden var vel ikke af Betydning, men dog af den Natur, at Lægen paa det Strengeste paalagde ham at holde